

Den Internationale Fredskoalitions møde nr. 80, fredag den 13. december 2024

Ikke korrekturlæst

DENNIS SPEED: Jeg vil gerne byde alle velkommen til dagens 80. møde i Den Internationale Fredskoalition. Jeg hedder Dennis Speed, og jeg vil være ordstyrer i dag. Normalt er jeg medmoderator, og Anastasia ordstyrer normalt. Hun er med os, men hun er lidt sløj, ligesom flere af os har været det fra tid til anden i den seneste uge. Dennis Small og jeg deler ordstyrerjobbet, selv om Anastasias meget kompetente hånd er bag kulisserne og udøver indflydelse, som det ofte er tilfældet i mange ting.

Den Internationale Fredskoalition blev startet på initiativ af Helga Zepp-LaRouche. Den involverer organisationer fra hele verden; den involverer alle mulige mennesker, som har sluttet sig sammen for at forsøge at sikre, at der stadig er en verden her. Det har vist sig, at vi har været nødt til at gøre det uge efter uge. Vi havde en konference, som blev afholdt af Schiller Instituttet i sidste weekend, der hed "I Schillers og Beethovens ånd: Alle mennesker bliver brødre!" Bare i det første panel på den konference havde vi repræsentanter fra Tyskland, Rusland, Kina, Slovakiet, Guyana, USA og Iran, som talte. Jeg synes, det er vigtigt at sige, at det, som denne konference og denne symposiumproces handler om, er at have en situation, hvor menneskeheden er repræsenteret, og at den løsning, som vi foreslår i forskellige aspekter, er en, der er for menneskeheden som helhed. Det er opfattelsen, og det er ideen.

Vi har i dag talere – især en, der måske har visse tidsmæssige begrænsninger. Vi vil derfor gerne sikre os, at vi kommer i

gang med det samme. Vi åbner, som vi altid gør, med en første erklæring fra grundlæggeren af Schiller Instituttet og initiativtageren til Den Internationale Fredskoalition, Helga Zepp-LaRouche. Helga, værsgo at gå i gang.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Tak skal du have. God dag til jer alle. Vi står i øjeblikket over for en seismisk ændring i den strategiske situation. Selv om det ikke er slut den 20. januar, er det alligevel et vendepunkt af den meget enkle grund, at præsident Trump kommer ind i Det Hvide Hus. Og de nuværende etableringer er ret hysteriske med hensyn til at forsøge at forskyde magtbalancen på forhånd på en sådan måde, at det endda ikke gør nogen forskel, at han er i Det Hvide Hus. De kalder det at gøre NATO »Trump-proof«, »Trump-ready«, »Trump-secure«, eller hvad ved jeg.

Vi har i den seneste tid set bestræbelser over hele kloden på at favorisere pro-NATO-styrkerne mod de angiveligt pro-BRIKS-styrker. Det var tilfældet i Sydkorea for nylig; i Bangladesh, hvor der blev gennemført et regimeskifte. Det er helt sikkert stort i Mellemøsten, men også i Rumænien og Georgien. Så det, vi ser lige nu, er en magtkamp uden fortilfælde.

Efter min mening kommer den mest akutte fare for civilisationens eksistens stadig fra situationen i Ukraine, for det, vi ser der, er en absolut uvilje hos kræfterne i Vesten til at læse signaler – og mere end signaler, et ret eftertrykkeligt åbent sprog – fra Rusland om røde linjer. Og illusionen eller måske ikke illusionen, men viljen til at tage højde for konsekvenserne, hvilket endda betyder en atomkrig, fra Vestens side ser ud til at fortsætte. Se bare på den seneste udvikling: I slutningen af september annoncerede Putin ændringen i den russiske atomdoktrin og sagde, at de fra nu af endda ville betragte et angreb fra et ikke-atomart land, som støttes af et atomart land, som det signal, der ville gøre det muligt for dem at bruge atomvåben. Den 17. november gav præsident Biden så Ukraine lov til at bruge ATACMS til angreb dybt inde på russisk territorium. To dage senere brugte

Ukraine disse ATACMS til angreb ind i Rusland. Dagen efter, den 20. november, holdt kontreadmiral Thomas Buchanan, direktør for J5 Plans and Policy i STRATCOM – den strategiske kommando, som er USA's strategiske atomvåben – en utrolig tale på et møde i tænketanken CSIS Project On Nuclear Issues (PONI) i Washington, hvor han sagde, at USA ville tage sig retten til at bruge atomvåben forebyggende, hvis USA's overherredømme var i fare. Det eneste problem var, at man skulle sørge for at holde nok atomvåben tilbage, så man endda efter en sådan atomar udveksling kunne afskrække fremtidige modstandere. Det udsagn er efter min mening helt utroligt. Og hvad der er endnu mere utroligt er, at det indtil videre kun er en lillebitte avis i Maine i USA, der har kommenteret den. Men alle de strategiske tænketanke og politikere og mainstream-medier har ikke engang talt om det.

Det, vi forsøger at gøre med vores konference i den forgangne weekend, er at skabe en reaktion på det; for det stiller virkelig spørgsmålet, om en forebyggende atomkrig er tilladt for at bevare USA's verdenslederrolle, og alle ville være tavse om det?

En dag senere, den 21. november, brugte russerne for første gang Oreshnik. Det er et nyt hypersonisk ballistisk mellemdistancemissil, som kan flyve med næsten Mach 11. Det er ikke-atomart, og derfor kommer det ikke ind på spørgsmålet om lovlighed. Men i henhold til den nuværende lovgivning – hvad den så end er værd – kan det bruges. Men det var en stærk demonstration af, at Rusland med disse missiler kan nå alle dele af Europa, og at der ikke findes noget forsvar mod det. Naturligvis kan virkningen af sådanne missiler, i betragtning af at de kun har kinetisk energi, ikke sammenlignes med atomkraft; men hvis amerikanerne siger, at de amerikanske mellemdistancemissiler, som de vil placere i Tyskland fra 2026 – det er i hvert fald deres hensigt – vil være ikke-atomare, kan de være atombevåbnede. Hvis Putin siger, at Oreshnik ikke vil være atomart, så er der stadig tale om tillid. Det er en

meget sjældent være i disse dage. Så vi er i en situation, hvor der eksisterer en ny strategisk situation; igen, ingen diskussion om strategi og ændringerne i Vesten. I omkring to uger kom der ikke noget stort fra NATO. Men i går eller for to dage siden blev der igen affyret seks ATACMS'er ind på russisk territorium; alle blev opfanget. Under alle omstændigheder er vi i en så farlig situation, at jeg kun kan sige, at enhver, der ikke er en komplet idiot, ligger søvnløs i disse nætter.

Og så er der naturligvis det andet dramatiske skift i Sydvestasien, hvor der skete det utrolige, at i løbet af kun 11 dage kollapsede hele Syrien; det gik i opløsning. Det gik ikke i opløsning, men den jihadistiske organisation HTS var i stand til på 11 dage at rykke igennem mod den syriske hær på 270.000 mennesker uden nogen nævneværdig kamp. I mellemtiden rejste Assad til Moskva med sin familie. En slags overgang finder sted, og naturligvis jubler de vestlige medier og politikere og siger: »Åh, endelig er diktatoren Assad væk. Endelig er der frihed«, og hvad ved jeg i Syrien. Chas Freeman viste lidt humor ved at sige, at den nye leder, al-Jolani, er en liberal demokratisk jihadist – drag din egen konklusion. Nu må vi se, hvad der sker. Der sker en masse. I mellemtiden har Israel stort set opnået luftherredømme over hele Syrien. Tyrkiet har skåret et stykke af Syrien. Israel har skåret et område ud, og USA opretholder naturligvis det, de havde før. Så Syrien er allerede alvorligt reduceret. Spørgsmålet er, hvorfor alt dette skete?

Man skal se tilbage – og tiden er for kort til, at jeg kan gå i dybden med det – men vi skal huske, at Syrien var et meget velstående, moderne land med en velfungerende økumeni mellem alle de forskellige religioner. Kvinder kunne gå i vestlige kjoler, som de ville. Men efter det såkaldte »arabiske forår« begyndte mange af de arabiske lande at blive destabiliseret. Det siges nu altid i de vestlige medier, at diktatoren Assad brutalt gik i borgerkrig mod sin egen befolkning. Nu husker vi, fordi vi var på stedet, at det var et stort antal

jihadistiske lejesoldater af alle slags, der kom fra Benghazi, fra den libyske destabilisering via Tyrkiet ind i Syrien på det tidspunkt, og som bragte store mængder våben. Så det var ikke ligefrem en folkelig opstand, men det var en oprørt opstand. Endda general Michael Flynn gik i 2012 til Obama i Det Hvide Hus og fortalte ham, at USA støttede alle de forkerte kræfter; nemlig al-Qaeda, al-Nusra og mange andre udløbere af den organisation, men Obama ville ikke høre det. Så man er nødt til at se på hele den geometri for at komme til en konklusion; og støvet har ikke helt lagt sig med hensyn til, hvad der skete. Men det betyder naturligvis, at hvad vil der nu ske med palæstinenserne? Hvad vil der ske med Gaza? På en måde er det en absolut tragedie på kort sigt, for hvem skal nu beskytte palæstinenserne? Hvad med udsigten til en tostatsløsning? Er det helt sikkert ude af vinduet?

Alle disse spørgsmål står tilbage, herunder hvad den fremtidige regering vil gøre i forhold til Iran. Vi ved, at det er et stort emne for Trump; eller det var det i hvert fald i hans første regeringsperiode. Det indebærer også utrolige farer. Men hvis man ser på historiens længere bue, tror jeg, at den dynamik, hvor BRIKS-landene, det Globale Syd, støt og roligt har vundet frem, fordi de forsøger at opbygge et system på et helt andet sæt aksiomer. Grunden til, at det er sket, er, at det er et tilbageslag for den politik, der kom fra NATO-relaterede lande, som tåbeligt fejrede deres sejr over Sovjetunionen ved afslutningen af den kolde krig og gik i gang med at etablere en unipolær verden baseret på ideen om Fukuyamas *End of History*; hvilket betyder, at de kunne eksportere liberale demokratiske værdier til alle lande i verden. Det gik ikke så godt, for disse lande i Afrika, Asien og Latinamerika vil bare ikke have den slags neoliberale værdier og alt, hvad der følger med. Så de begyndte at få en modreaktion på det. Så vil dette nu på kort sigt føre til en atomkrig og udryddelse af alle? Eller er den større tendens i historien ikke snarere i retning af et harmonisk samarbejde mellem alle lande? Vi skal huske, at hver gang nogen forsøgte

at erobre Rusland ved hjælp af først Napoleons fantasier, så Hitlers fantasier og naturligvis altid de britiske geopolitiske kræfters Great Game, så virkede det ikke. Jeg tror, at hvis vi kan undgå den kortsigtede atomare udslettelse af den menneskelige art, så tror jeg, at vi kan det, men på trods af denne umiddelbare utroligt alvorlige situation for Mellemøsten, så kan vi have håb om, at de kræfter, der konstruerer og bygger, i sidste ende vil være stærkere.

Jeg synes, vi skal diskutere alt dette, og jeg byder den næste taler velkommen.

Bemærkninger under diskussionen:

Kort sagt tror jeg, at det er meget vigtigt, hvad konsekvensen er af den video, som Ray viste os. For jeg kan huske, at der i hele perioden med flytningen af ABM-systemet til Polen og Rumænien, Aegis-systemet, var flere sikkerhedskonferencer i Moskva, hvor russerne viste animationer, der totalt miskrediterede ideen om, at dette kunne være mod såkaldte iranske missiler, hvilket ikke gav nogen mening, fordi Rusland endda havde tilbudt nogle af deres russiske anlæg i det sydlige Rusland, eller jeg tror endda i nogle af de tidligere sovjetrepublikker, som ville have været i meget klar nærhed af Iran. Hvis målet virkelig havde været at afskrække iranske missiler, burde Vesten have taget imod det tilbud, for det ville have været meget mere fornuftigt. Det faktum, at de ikke engang overvejede det, men blev ved med at bygge ABM-systemet og Aegis-systemet, herunder nogle på Den Iberiske Halvø, og russerne sagde vedvarende, at de ikke vil og ikke kan tillade, at det system går ind i fase 3 og 4, og at de ville gøre noget for at afvikle det inden.

Jeg tror, at Vesten i hele perioden har været absolut uvillig og endda totalt arrogant ved bare at tro, at de kunne afvise det. De skulle virkelig have lyttet til min afdøde mand, Lyndon LaRouche, som i høj grad gjorde opmærksom på, at i våbenkapløbet vil spørgsmålet om at gøre det andet våben

teknologisk forældet altid være en faktor; som det var tilfældet med SDI.

Jeg synes, det er meget interessant, at russerne går efter en ikke-lineær reaktion, mens Vesten forbliver i en slags lineær reaktion. Jeg tror, det peger på de forkerte aksiomer i tænkningen, som alle disse strateger altid vil afvise, men det hænger sammen, hvis man har et finansielt system, som ikke fungerer, fordi man satser alt på profitmaksimering, eller hvis man tænker lineært i militære anliggender, eller hvis man holder sig til den britiske form for geopolitik, så er det alt sammen baseret på det samme forkerte aksiomatiske grundlag, som kommer fra den lange linje, der går tilbage til Aristoteles og den engelske oplysningstid. Mens det system, som russerne baserer hele deres logik på, tydeligvis er leibniziansk og påvirket af Nicholas Cusansky [Nicholas af Cusa] og lignende tænkere. Det er en dimension af den strategiske diskussion, som helt mangler, men jeg tror, det ville være meget nyttigt at få med.

Bemærkninger senere i diskussionen:

Jeg tror, at den eneste ting, man skal overveje – jeg lyttede til en evaluering fra den schweiziske efterretningsanalytiker Jacques Baud. Jeg synes, hans synspunkt er meget afbalanceret. Det er klart, at situationen stadig er meget uklar og vanskelig. Men han peger på, at det billede, der tegnes af Assad i Vesten, er helt forkert. At han var læge, før han tog over, da hans bror blev dræbt i en bilulykke. Alle de vestlige mediers beskyldninger mod ham ville være helt forkerte. Der er også det faktum, at Cæsars sanktioner forarmede den syriske befolkning, så 95 % lever under fattigdomsgrænsen og er fødevareusikre. Naturligvis kunne den syriske hær ikke blive moderniseret og bedre udrustet. Så da Assad kom til den konklusion, at hæren ikke var i stand til at kæmpe uden store tab, kom han – måske i samråd med russerne, da han var i Moskva eller endda før – til den konklusion, at kampen kun kunne føres med enorme lidelser for den syriske

civilbefolkning. Derfor besluttede han ikke at gøre det. Jeg synes bestemt, det er værd at overveje, for jeg synes ikke, vi skal lade Vesten slippe af sted med brutaliteten i disse sanktioner, som altid har været designet til at forårsage regimeskift ved at straffe befolkningen, så de til sidst rejser sig mod deres såkaldte lederskab. Det gælder ikke kun Cæsar-sanktionerne, men også Iran-sanktioner, Venezuela-sanktioner, Cuba-sanktioner og alle andre steder. Jeg mener, at disse sanktioner – som ikke er godkendt af FN's Sikkerhedsråd – er ulovlige, men i virkeligheden er en ensidig form for brutal krigsførelse. Jeg tror bare, at man er nødt til at tage det i betragtning for at få et retfærdigt billede.

Desuden tror jeg heller ikke, at dette er slutningen på historien. Jeg er ikke enig i ... Det er en forfærdelig situation lige nu, og det bliver forfærdeligt for mange mennesker i Syrien og Palæstina og andre steder. Men jeg tror ikke, at HTS bliver reformeret; lad os se, hvad der sker, men hvis de ikke er i stand til at levere, er de angiveligt kun 30.000 krigere. Jeg tror ikke, at de vil bevare kontrollen over Syrien. Hvis man ser på den overordnede strategiske dynamik, er det ikke Vesten, der vinder lige nu, det er de vestlige økonomier, der smuldrer – Tyskland er det værste eksempel, men også andre – mens jeg tror, at dynamikken i BRIKS-landene og BRI er den stærkeste udvikling. Jeg siger ikke, at det vil gå uden bump og vanskeligheder, men jeg tror, at den overordnede tendens er, at folk på nuværende tidspunkt ønsker at gøre en ende på kolonialismen. Så hvis vi kan undgå katastrofen på kort sigt, er jeg mere optimistisk på mellemlang eller lang sigt, hvor udviklingskræfterne kan komme tilbage.

Afsluttende bemærkninger:

Jeg tænkte på den kommende juletid, som Ray sagde, fordi det er en periode, hvor folk nogle gange ikke kun tænker på julegaver og shopping og mad, men de har en tendens til – i det mindste nogle af dem – at være mere åbne over for

spørgsmålet om, hvorfor vi er her; hvad er menneskehedens karakter? Er vi mennesker? Er vi i Skaberens billede? For mange år siden, i 1975, lavede vores organisation, som stadig var ung, og vi havde en masse energi, en mobilisering juleaften med en folder. Vi gik ud til alle kirker i mange lande og advarede om Hilex-75-manøvren. Det var en NATO-manøvre, som øvede sig på en atomkrig. Jeg kan huske, at folk ikke følte sig forstyrret, hvis man gik til en normal gudstjeneste og havde et politisk budskab. Men jeg tror, at situationen er så alvorlig, at folk allerede i 1975 reagerede meget eftertænksomt. Men jeg tror, at i betragtning af at hele menneskeheden står på spil, hvis det nogensinde skulle komme til en atomkrig, enten via Ukraine eller endda via Iran – det er det andet potentiale; for Iran har en militær alliance både med Rusland og er meget integreret med Kina. Så det har potentiale til optrapning langt ud over det sædvanlige.

Så hvorfor ikke foreslå – vi har nu 10 dage før jul eller deromkring. Hvorfor ikke foreslå alle de fredsgrupper, vi er i kontakt med internationalt, at gå ud i kirkerne og forsøge virkelig at mobilisere folk. Måske kan vi blive enige om en kort tekst, der opfordrer til fred og advarer om faren for civilisationens udslettelse. Jeg vil foreslå, at vi måske kan få noget feedback med e-mails til Anastasia, og så kan vi kommunikere i løbet af de næste timer eller dage.

Jeg tror, at vi virkelig må mobilisere alle de kræfter, vi overhovedet kan, for jeg tror, at civilisationen lige nu hænger i en tynd tråd. Og jeg har sagt det før, men jeg tror, at vi bliver testet moralsk, om vi har den moralske styrke til at overleve eller ej. Jeg har en tendens til at være ekstremt bekymret på kort sigt, så jeg vågner midt om natten og tænker over situationen og har næsten levende mareridt som følge af det. Men på mellemlang og lang sigt er jeg meget optimistisk, for jeg tror ikke, at menneskeheden er ond. Det er bare nogle få mennesker, som er så gift med magt, penge og indflydelse, at de er villige til at risikere alt. Men jeg sagde i mit

tiende princip i de ti principper for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, at jeg tror, at menneskeheden er god af natur, og at der derfor ikke er nogen grænser for hans eller hendes evne til at perfektionere de intellektuelle kræfter og sjælens skønhed. Og at alt ondt i verden er et resultat af manglende udvikling og derfor kan overvindes ved hjælp af udvikling. Det er derfor, vi siger, at det nye navn for fred er udvikling, og det er derfor, vores kamp for en ny økonomisk verdensorden er så absolut vigtig, hvis vi vil overvinde dette. Jeg tror, at dialogen mellem det såkaldte Vesten og den nye Globale Majoritet, som allerede udgør 85 % af befolkningen, giver håb. Men det kræver, at folk ser det mere klart, for alt for mange individer og grupper med god vilje ser ikke det store billede og ser derfor ikke den historiske og helt utrolige forandring, der foregår lige nu. Hvis flere mennesker kunne se det, ville menneskehedens chancer for at klare det stige eksponentielt. Så det er mit forslag om at mobilisere til en julefolder i denne retning.